

še odrasle po cerkvi je tako presunilo, da se solz niso mogli zdržati.

Ljubi otroci! ko se pripravljate za sveto obhajilo, le kar vso skrb za telesno obleko starišem prepustite, vi pa skrbite, da bode vaše srce lepo ozaljšano zlasti goreče ljubezni do Boga in do bližnjega!

Šola rajske nedolžnosti.

O Izraelcih se bere, da jih je Bog zavoljo hudobije sovražnikom prepustil ter so bili pregnani v tuje kraje — v sužnost. Tam so silno veliko hudega pretrpeli. Posebno hudo se jim je to zdelo, da se niso mogli več zbirati k skupni službi božji v Jeruzalemski tempelj. Petje se jim je upiralo; a če so peli, pevali so le žalostne pesmi; citre so obesili na vrbe poleg Babilonskih vodá, godba je utihnila.

Toda nesreča jih je izučila. Vse drugačni so bili, ko so se iz sužnosti spet domov vrnili. Z veliko vnemo so začeli spet zidati po sovražnikih razdejani tempelj. Sveto pismo nam tako lepo popisuje to njihovo bogoljubno delo, ko pravi: v eni roki so meč držali, da so se sovražnikov ubranili, z drugo pa so zidali hišo Božjo!

Preljubi otroci! to je lep nauk tudi vam, kakor nalašč za vas vmerjen. Po svetem krstu ste bili rešeni iz sužnosti satanove; ko ste se pameti zavedli, je bil čas, da ste začeli zidati tempelj Gospodov. Sveto pismo namreč uči, da slehernega človeka srce je tempelj Božji. Tako je torej tudi vam prekrasna naloga, da zidate in lepšate tempelj Gospodov, da bode Bogu všeč! In pri tem zidanji in lepšanji vam ne morem boljšega nasvetovati, kakor to, kar so Izraelci delali: z eno roko zidajte, z eno pa se proti sovražnikom branite! skrbno varujte trdnjavico svojega detinskega srca, da ga greh ne dobi v oblast, ob enem pa ga tudi lepšajte s prekrasnimi čednostmi krščanskimi, — prav tako ravnajte, kakor sem vam o začetku naše šole rekel: »Varuj se hudega, delaj dobro!«